

^{A & n!}
SERENISSIMVM PRINCEM AC
DOMINVM,
DOMINVM 36
CHRISTIANVM
GVILIELMVM,
PRINCEM SCHVVRTZBVRG.

E SACR. ROM. IMPERII QVATVOR-VIRIS,
COMITEM HOHNSTEINI cet. cet.
PATRIAE PATREM LONGE CLEMENTISSIMVM
ET SCHOLAE NOSTRAE

Nutricium Munificentissimum:
SERENISSIMOS IYVENTVTIS PRINCEPS,
D. GVNTHERVM,
D. HENRICVM,
D. AVGVSTVM,
D. RVDOLPHVM,

Paternarum Virtutum ex asse Hæredes:
MAXIME SPECTABILES DOM. INSPECTORES;
Et reliquos h. l. Musarum Patronos et Cultores
Ad examen proximo triduo habendum
humillime ac decenter
inuitat

M. IO. CASP. ~~Schäffer~~ Schol. Sond. Rector.

SONDERSHVSÆ,
Typis LVDOVICI HENRICI SCHÖNERMARKI, Typogr. Aulici.

DE immortalitate mentis humanae, quæ veterum ex gentibus Philosophorum placita fuerint, M. Tullius L. I. Quest. Tuscul. §. 18. his verbis prodidit: *Sunt, qui discessum animi a corpore putent esse mortem. Sunt, qui nullum censeant fieri discessum, sed una animum et corpus occidere, animumque cum corpore extinguui. Qui discedere animum censent, alii statim dispari, alii diu permanere, alii semper.* Atque horum quidem, qui animam corpori non modo superstitem, verum etiam plane immortalem esse adseruerunt, pars longe maxima fuit. Nam vt Barbaricæ Philosophiæ sapientes, quos inter Cestrum Maiorum nostrorum Druides et Bardis non vltimi fuerunt, omittam, quorum cuncta fere ad morum puritatem et innocentiam, mundi ortum et fata, et animarum immortalitatem ac transmirationem redibant; ex Græciæ Latiique Philosophis, quod Historia Philosophica testatur, plurimi iique præstantissimi, Ionici, Pythagoræi, Socratici, Platonici, Aristotelici, Cicero, Seneca, alii, quamuis non vbique satis constanter, in hanc sententiam consenserunt.

Neque vero mirandum adeo hoc est: quia ipsum lumen naturæ eos vt ita statuerent, adducere poterat. Quamquam enim humana ratio, qualis post lapsum est, non cogit *apodictice* ad statuendam *Ἐξαγωγή* animæ post dissolutionem a corpore: tamen cum res omnis materiæ expertes, quas nec sensus vllus adsequi, nec phantasma exprimere potest, v. g. rationes numerorum virtutumque, ordinem rerum variosque respectus mente percipiamus, quæ multa sunt, ad vnitatem reuocemus, confusa distinguamus, diuisa coniungamus: hinc tandem *verosimili* quadam ratione colligere licet, *eam materiæ omnis et corporis esse expertem.* Præterea cum nihil intereat, nisi quod secernitur in partes dirimiturque, aut in nihilum redigatur; et vero nihil in partes dirimi aut secerni possit, nisi quod ex partibus est compositum, *mentem nostram suis quoque omnis interiorisque expertem esse*, merito inde concludimus. Namque vt in nihilum redigatur, non est metuendum. Deum hoc facere posse non abnuo, ast eum hoc facere velle, id vero nulla ratione probari potest, et cum bonitate insuper Numinis palam pugnat. Conf. præter Celebrerrimum D. Buddeum, cuius hæc sunt verba Phil. Pract. c. 2. §. 2. seq. p. 16. du Hamel de consensu Philos. veteris et noui. Tom. I. Lib. II. Tract. III. Disp. III. qu. 1. a pag. 450. ad 466.

Verum hoc est, quod maxime mireris, quod quidam illorum a fide resurrectionis, a gentilibus ceteroquin inter aniles fabulas re-

latæ,

latæ, quam multi Christianorum in dubium vocarunt, quin ipse Synesius Ptolemaidis Episcopus negavit; non alieni deprehendantur.

Nam vt τὰς παλιμβίβας, siue exempla illorum, qui inter gentes in vitam rediisse perhibentur, quæ peculiari eaque elegantissima Difsert. Lipf. 1694. M. Fried. Læffler exhibuit, prætermittam, luculentissima Auctorum quorundam loca id manifesto euincere videntur.

Et mortuorum quidem resurrectionem non ἐκ τῶν ἀδυνάτων seu earum rerum numero esse, quæ nullo modo fieri possunt, Euripides, cuius *singulos versus singula testimonia* Cicero putauit, Herc. fur. v. 717. agnouit:

Am. Τὸν θανάτου γ' ἀνευλαβὴ μάτην πόσει,
Λυκ. ὃ δ' ἔπαρθεν; ἢ γὰρ μὴ μόλη ποτέ;

Am. ἐκ' εἴγε μὴ τις θεῶν ἀναστήσειν.

Am. Frustra vocat mortuum maritum.

Lyc. Ille vero non adest? neque venturus est unquam?

Am. Non: nisi Deus aliquis excitauerit eum.

Quibus consentanea Chrysippus e stoæ Philosophus, de quo vetustas hunc Homeri versum retulit:

ὁίος πέπνυται, λοιποὶ σκιαὶ αἴσασσι,

Ille sapit solus, reliqui velut umbra feruntur;

Apud Lactantium L. VII. c. 23. scripsit: Τὰτα δὲ ἔτιος ἔχοντος, ὄλον, ὡς ἄδὲν ἀδύνατον, καὶ ἡμᾶς μετὰ τὸ τελευταῖον πάλιν περιόδων τινῶν ἐπιλημμένων χροῖος, εἰς ὃ νῦν ἐσμεν καταστέσθαι σχῆμα. Quod cum ita sit, apparet, fieri omnino posse, et nos, cum vitam finierimus, rursus certis temporum reuolutionibus peractis, in hunc statum, in quo nunc sumus, restitutum iri. Quæ sane lumini rationis propius accedunt, quam cum Plinius Hist. Nat. L. II. c. VII. ne Deum quidem mortales aternitate donare, aut reuocare defunctos posse, impie adseruit. Cum enim verissima sit hæc Philosophorum regula, quippe sensuum non minus testimonio, quam rationis iudicio probata: *Corpus in motu positum, motum obuiis corporibus, si molis non sint ingentis communicat;* hinc adeo conficitur, exigua omnium corporum elementa dissolui, dissoluta viterius diuidi, diuisa per totum mundum dissipari, et dissipata demum in vnum cumulum iterum coaceruari posse, proinde nec ἀδύνατον esse resuscitare mortuum, si modo motus principiorum sanguinis restauretur. Conf. D. Budd. Philos. Theor. Tom. II. p. 265. Quæ Deum efficere posse, nemo nisi, quod Deus summum Numen sit nesciat, negabit. Deum autem id efficere velle, adeoque resurrectionem quandam, qualiscunque etiam sit, reuera futuram,

turam, paganorum nonnullis itidem fuit persuasum. Atque huc pertinere videri poterat antiqua illa Veronenſis Inſcriptio, ab Auguſt. Buchnero Lex, Fabr. voc. cenſorius allegata;

D. M.

FELICIANI. VERONENS.

MIHIMET. FELICIANVS. VERONENS.

SACRVM. CONST.

QVI. INQVIETVS. VIVVS.

NVNC. TANDĒM. MORTVVS.

NON. LVBENS. QUIESCO.

SOLVS. CVR. SIM. QVAERIS.

VT. IN. DIE. CENSORIO. SINE.

IMPEDIMENTO. FACILIVS.

RESVRGAM.

Vbi quidem, quin ab homine pagano hoc dictum ſit, Buchnerus Appianum ſecutus, nullus dubitat, male propterea a Thoma Reineſio exceptus, qui B. Rappolto Comment. in Horat. p. 1201. citante, praefat. ad Lector. nouis repertis Inſcriptionum antiquarum, vel potius prodromo illarum praemiſſa, oſcitantiam ac *παρορμη* editoris illud vocat. Fuiſſe enim hunc ciuem Veronenſem ante annos ducentos, et membrum Eccleſiae Catholicae, qui diem ultimi iudicii crediderit, et ſe reſurrecturum ſperarit. Sed, quae B. Rappolti I. c. in Reineſium cenſura eſt, cur non et Appiani oſcitantiam ac euſavit, qui inter gentilium antiquitates retulit; aut quid impediat, cur quod Chriſtianus geſſit nomen, non etiam gentilis eſſe hominis olim potuerit. Certe Eccleſia Catholica membro non conuenit, impedimenta ſibi in reſurrectione et difficultatem fingere, aut ſolum ſepeliri velle, ne alii te praeruant, aut remoram reſurgere volenti iniiciant. Nihil ergo impedit, quo minus Veronenſem iſtum Felicianum in numero gentilium habeamus verum quia non perinde conſtat, ſerione rem egerit, an quod laudatis Duum-viris Rappolto et Buchnero videtur, Chriſtianis, reſurrectionem credentibus, etiam poſt fata illuſerit; parum ſubſidii ab illo nobis pro ſententia noſtra accedet. Id vero abunde praefat Seneca, cuius pulcherrima verba Epiſt. XXXVI. ita habent: *Cogita, nihil eorum, quae ab oculis abeunt, et in rerum naturam, ex qua prodierunt, ac mox proceſſura ſunt, reconduntur, conſumi. Deſinunt iſta, non percunt. Et mors, quam pertimeſcimus ac recuſamus, intermittit vitam non eripit: veniet iterum, qui nos in lucem reponat dies, quem multi recuſarent, niſi oblitos reduceret. Sed poſtea diligentiſſime docebo, omnia, quae videntur perire, mutari. Aequo animo debes reſurrecturus exire.* Obſerua

orbeuo

orbem verum in se remediunt, videbis in hoc mundo nihil exstingui, sed vicibus descen-
dere ac resurgere. Aestas abit, alter annus illam adducit: hiems cecidit, referent illam
sui menses. Solem nox obruit, sed ipsam statim dies abiger. Stellarum iste decursus,
quidquid praeierit reperit; pars cali leuatur assidue, pars mergitur. Neque solus
aut primus Seneca fuit, qui ita statuit, sed si Lipsio, Stoicæ Philosophiæ ff
quisquam alius callentissimo, credimus, e porticu Philosophi prope omnes,
de quibus alioqui Cicero L. I. Tusc. Quæst. §. 77. Stoici, usuram nobis largiuntur,
tanquam cornicibus: diu mansuros aiunt animos, semper negant; eadem opi-
nionem fuerunt imbuti. Hæc est illa, inquit ad citata Senecæ verba, non Pytha-
gorica, sed Stoica quadam παλινγενεσία, siue vt ita loquamur, renascentia, cum post
orbis desagratiorem et solemnem ἐκπτώσιν, iterum alius orbis et διακόσμησις, atque
eadem et iidem reponentur. Platonis ex anno Platónico magno tam nota est hæc
de resistentia, vt pene superuacaneum videri posset, quidquam de illo ad-
dere. Adscribam tamen aliquem eius locum Mag. Pol. p. 1652. ex Politic.
eius citatum: Ἐρχόμενον ἐς τὴν τῶν πρῶτων ἐπι τὴν τῆ παλιῆς ἰέναι φύσιν, ἐκ
τῶν τετελευτησάντων αὐ, κειμένων δὲ ἐν γῆ πάλιν ἐκεί ζῆντες ἀμύνεας καὶ ἀναβιωσκο-
μένους, ἐπιδοῦναι τῆ τροπῆ συνανακινησμένους εἰς τὰναντία τῆς γενέσεως. Huic quot
aicitur, senes in naturam regredi puerorum, hoc consonum est, quod ex mortuis sed ter-
ra conditis illi iterum tum restituti reuiuiscetesque sequuntur rotationem il-
lam cali siue sæculi, generatione in contrarium reuoluta. Præ ceteris autem barba-
ricarum gentium Philosophi id dederunt operam, vt iuxta animarum immorta-
litate, hac quoque opinione suorum animos imbuerent. Budd. Phil. Theor.
Tom. I. p. 33. Quod non tantum Diogenes Laertius in vitis Philosoph. ex
Theopompo et Eudemo Rhodio de Arabum et Persarum Magis testatur;
Θεόπομπος ἀναβιώσασθαι κατὰ τὰς Μάγους Φησὶ τὸς ἀνθρώπους, καὶ ἐπιδοῦναι αἰθά-
να τῶν κατὰ τῆς αὐτῶν ἐπικλησέσι διαμένειν ταῦτα δὲ καὶ Εὐδήμος ὁ Ῥόδιος
ἰσχεῖται. Theopompus reuicturos homines secundam Magorum sententiam dicit immorta-
lesque futuros, et vniuersa illorum precationibus consistere: Ista Eudemus quoque Rhodius
tradit: Sed eadem quoque de Germanis nostris Appianus apud Brantium Not.
Polit. ad Jul. Cæs. de Bell. Gallic. L. VI. c. 14. refert. Germanis scribit, mores fero-
cissimi insunt; in aegrediendo insignis audacia, contemptus mortis maximus ob reuiu-
scendi spem. Verum quid attinet in re manifesta probanda diutius occupari?
Bina tantum veterum Christianorum ad gentilium Philosophorum consensum
tuto provocantium loca, vt dictis auctoritatem conciliemus, subiungere pla-
cet. Prior est Theologi. Athenagoræ, antiquissimi Ecclesiæ Patris, sæculo quip-
pe II. claruit, qui Apolog. haud procul a fine; Resurrecturos, ait, non nostram an-
tum, aut vana persuasio est, sed Philosophis etiam multis probata. Alter est
Philosophi, Aenæ Gazæ, qui Dialog. de immortalitate animæ Theophrastus in-
scripto; Zoroastro, inquit, ac Theopompo Aristotelis discipulo, vniuersalem resur-
rectionem

rectionem adferentibus nemo antiquorum contradixit.

Neque vero est, vt Apostolum, gentiles Eph. II, 12. et i. Theff. IV, 13, *ὡς ἔχοντες* [*ἀναστάσεως*] ἐλπίδα, vocantem, nobis quis opponat: Idem enim loco priori *ἀ-
σίας ἐν κόσμῳ* eos fuisse pronunciat, cum vel ipsomet Rom. I, 19. seq. teste, de
Numinis existentia persuasissimi, et quod B. Pfeiffero credimus, *ἀθεοί* inter ip-
sos miraculi instar fuerint. Scilicet; quam veræ cognitionis scintillulam
crassissimis errorum tenebris ethnici obfuscauerant, vt se ipsa quasi
amississe videri possēt, hanc ex merito iis derogat Apostolus. Vt, a
potiori denominationem fieri, taceam.

Vnde autem qualiscunque hæc de mortuorum resurrectione noticia ad
gentiles manarit, vterius disquirendum est. Ex rationis dictamine hauſtam es-
se, propterea dici non potest, quia vt Gregorius Nyſſenus apud Eckhartum
Compend. Theol. Patrum loquitur, *resurrectio mortuorum semel futura est scien-
dum diuinæ voluntatis potentiam*; quam Dei voluntatem argumentis ex na-
tura defunctis, nemo adhuc demonstrauit. Ex sensuum testimonio fortas-
se cognitam habere poterant. Sane permultos *παλιβίτες* inter gentiles me-
morari supra diximus, & duobus demum abhinc sæculis & quod excurrit,
duo Virginienses Americani ad auras superas euasisse, resque sibi in altera
vita visas retulisse perhibentur, quibus narrationibus non omnem fidem
derogandam esse, summus Vir Hermannus Conringius Disp. de vita & morte
§. 74 putat. *Quidni vero*, inquit, *Deus etiam apud gentiles voluerit aliquando mira-
culum quoddam exserere, vt vel plane atheos ad Numinis alicuius reuerentiam, & si quid
Numen esse, idque colendum crederent, eos ad vltiorem veri Numinis agnitionem ve-
rumque eius cultum excitaret, vel eos, qui resurrectionis aliquando futura dogma ab-
surditatis arguere solebant, exemplis palam conspicuis redargueret & conuinceret.* Sed
ponamus, id quod etiam verisimilius esse credimus, nullum vnquam ethnico-
rum vere in vitam redisse, & sublestæ fidei esse, quidquid de *παλιβίσις* in-
ter ipsos ipsi narrant; nihilo tamen secius sensuum, fallaci licet, persuasione
adducti, ita credere potuerunt. *Quid enim prohibet, quo minus Satanam
tamquam Dei simiam, ex κακοζήλιος cacoethe, vt alia Dei opera pleraque, sic
et mortuorum resuscitationem imitatum esse, vel simulasse potius dicamus,
quas fraudes, cum miseri & incauti homines non intelligerent, turpiter illis
imposuit, vt, quod meræ præstigiæ erant, re ipsa contigisse crederent. In
dæmonis enim potestate esse, si Deus permiserit, corpus hominis mortui in-
gredi, illud mouere & operationes humanis non abſimiles per illud edere, nec
non hominis vipi sensus exteriores ita ligare, vt anima nihil per eos operetur,
& mortuo similis ille videatur, multi ex Philosophis non minus quam Theo-
logis demonstrandum sibi cum successu sumserunt. Accedit, quod sexcenta
proſtent exempla eorum, qui pro mortuis habitū elati, imo sepulti fuerint,
cum tamen eos grauiori morbo adſictos fuisse, euentus postmodum proba-
uerit.*

uerit. Quod inter paganos quoque vsu venire, ac inde opinionem de futura resurrectione manare potuisse, cur admodum negemus, causam reperimus nullam. Sed quoquomodo sese res habet, neque enim sententiam hanc valde defendimus, reuelatio sane, seu si maius traditio excludenda non est. De Seneca res est in confesso, adeo vt quidam etiam eo delapsi fuerint, vt ex epistolis, quæ circumferuntur, Pauli & Senecæ amœbais, sed sine dubio hypobolimæis, communionem quoque fidei, & cultus erga Deum inter illos harmoniam eruere sibi negandum sumserit Erasmus, propria ipsius in catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum confessio manifestat: *Senecam, ait, non ponerem in catalogo Sanctorum, nisi me illa prouocarent epistola, qua leguntur a plurimis Pauli ad Senecam, et Senecæ ad Paulum.* Quin eo audacia nonnulli processerunt, vt sacri etiam ordinis, cui Seneca se addixerit, nomen indicarent, et cum Doctoribus Sorbonæ *Carthusianis eum Monachis accenserent.* Quid quod etiam aliquos extitisse referat Boxhorn. Hist. vniuers. p. 122. qui in Patrum catalogo eundem ponere nil dubitarint. v. Kirchmaier. Diss. de epist. Senecæ ad Paulum hypobolim. §. 3. Neque etiam dubitari potest, quin ex reuelatione habuerint, quidquid de mortuorum resurrectione antiquiores illi tradiderunt, cum Felleri Supplem. Horat. p. 134 iudice, omnis ethnicorum Philosophia secretior, et Theologia pleraque ab Hebræis, et S. Litterarum monumentis, sed detortis corruptisque, non absurde repetatur. Poetarum fabulis recensendis et Historicorum narrationibus, e Scripturæ historiis effectis, non imorabor; nec dogmata lumini naturæ sibi relicto penitus *ἀπροσόδευσα*, vt sunt de Deo Trinuno, Angelis bonis et malis, horumque lapsu, cet. quæ in ipsorum libris obuia sunt, longa ferie producant; vnum alterumve tantum locum de resurrectionem consecutus in medium proferam. De interitu mundi Lucretius, Epicuri de grege porcus de Rerum Nat. Lib. V. v. 93. seqq.

*Principio maria ac terras, calumque tuere:
Horum naturam triplicem, tria corpora Memmi,
Tris species tam dissimiles, tria talia texta
Vna dies dabit exiitio, multosque per annos
Sustentata ruet moles, et machina mundi.*

Eoque per ignem, Ouidius Metamorph. L. I. v. 256. seqq.

*Esse quoque in fati reminiscitur, adfore tempus,
Quo mare, quo tellus, correptaque regia calis
Ardeat; et mundi moles operosa laboret,*

De iudicio extremo Apuleius ex Platone iudicium quoddam profert, quod nempe vbi *vicia edita remeandum est; eundem illum dæmonem, qui nobis præditus fuit, rapere illico, et trahere veluti custodiam suam ad iudicium, atque illic in causa dicenda adfiscere; si qua commentatur, arguere, si qua vera dicat, adseuerare, prorsus illius re-
Simonis ferri sententiam,* De

De felicitate vitæ alterius Pluto apud Claudian. de rapt. Proserp. L. II. v. 288. seqq.

Amissum ne crede diem, sunt altera nobis

Sidera, sunt orbis alii, lumenque videbis

Purius, Elysiosque magis mirabere campos;

Cultoresque pios. cet.

Et Cicero L. de Senectute §. 84, 85. *Ex vita ista discedo, tamquam ex hospitio, non tamquam ex domo, Commorandi enim natura diversorium nobis, non habitandi locum dedit. Opraclarum diem, cum ad illud diuinum animorum concilium, cætumque proficiscar!*

Imo vt hoc quoque addam, ipsam Scripturam S. lectam iis fuisse, præcipue postquam in linguam Græcam translata esset, multa sunt, quæ persuadere queant, illud in primis, quod ipsimet Scriptores Sacri a quibusdam allegentur. Cuius rei infigne testimonium verba Longini, Rhetoris cuiusdam ad Mosen prouocantis, a B. Danhauero Hodosoph. p. 449. adducta exhibent: *τὸν καὶ ὁ τῶν Ἰσραήλων δεσποτῆτος ἕχῃ τυχῶν αἰνῆς, ἐπεὶ δὴ τὴν τῷ Θεῷ δόξαν κατὰ τὴν εὐχὴν ἐγνώρισεν, καὶ ἐφῆεν, εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ γραψάσας τῶν νόμων εἶπεν ὁ Θεός, γενέσθω φῶς, καὶ ἐγένετο γένεσθω γῆ, καὶ ἐγένετο. Sic et Iudeorum legislator vir non vulgaris, postquam diuinam potentiam pro dignitate exposuit, et pronunciauit, statim sub initium legum suarum scribens: fiat lux; et facta est lux: fiat terra; et facta est terra.*

Clare itaque patet, et resurrectionem non prorsus incognitam fuisse gentilibus, et ex traditione seu revelatione potissimum hanc eos notitiam habuisse. Simul autem elucet, lectionem Auctorum profanorum non nullius esse utilitatis; cum inde non tantum pro fummis fidei Christianæ capitibus argumenta contra atheos, quibus magni plerumque illi æstimantur, peti possint, verum etiam discamus, verbi diuini prædicatione paganos iuste priuatos, eosque coram iudicio diuino de incredulitate sua ἀναπολογῆτως esse. Atque hæc eo libentius tam prolixè proponere placuit, vt insigni vñ, qui ex Scriptoribus profanis in pium et eruditum lectorem redundare potest, aliquo modo ob oculos posito, studiosam nostram iuuentutem præter linguas Orientales, ad Græcas et Latinas quoque litteras, quibus præstantiores gentilium libri scripti sunt, curatius discendas animemus. Quod quemadmodum huc vsque præstiterint, examen proximo abhinc triduo habendum declarabit. Cui vt SERENISSIMVS PATRIÆ PATER, SERENISSIMI PRINCIPES, MAXIME VENERABILES DOMINI INSPECTORES, et ceteri Musarum nostrarum PATRONI ac FAVTORES adesse, eoque finito, vel si per tempus minus licuerit, paulo post illud ingenuos quosdam et bonæ spei adulescentes Latine et Germanice de diuersis materiis declamaturus clementissime et benigne audire non dedignentur, ea qua par est animi submissione ac obseruantia rogo. P. P. DOMIN, MISERICORD, DOMINI CC. MCCX.

Ji 2149

ULB Halle 3
002 410 087

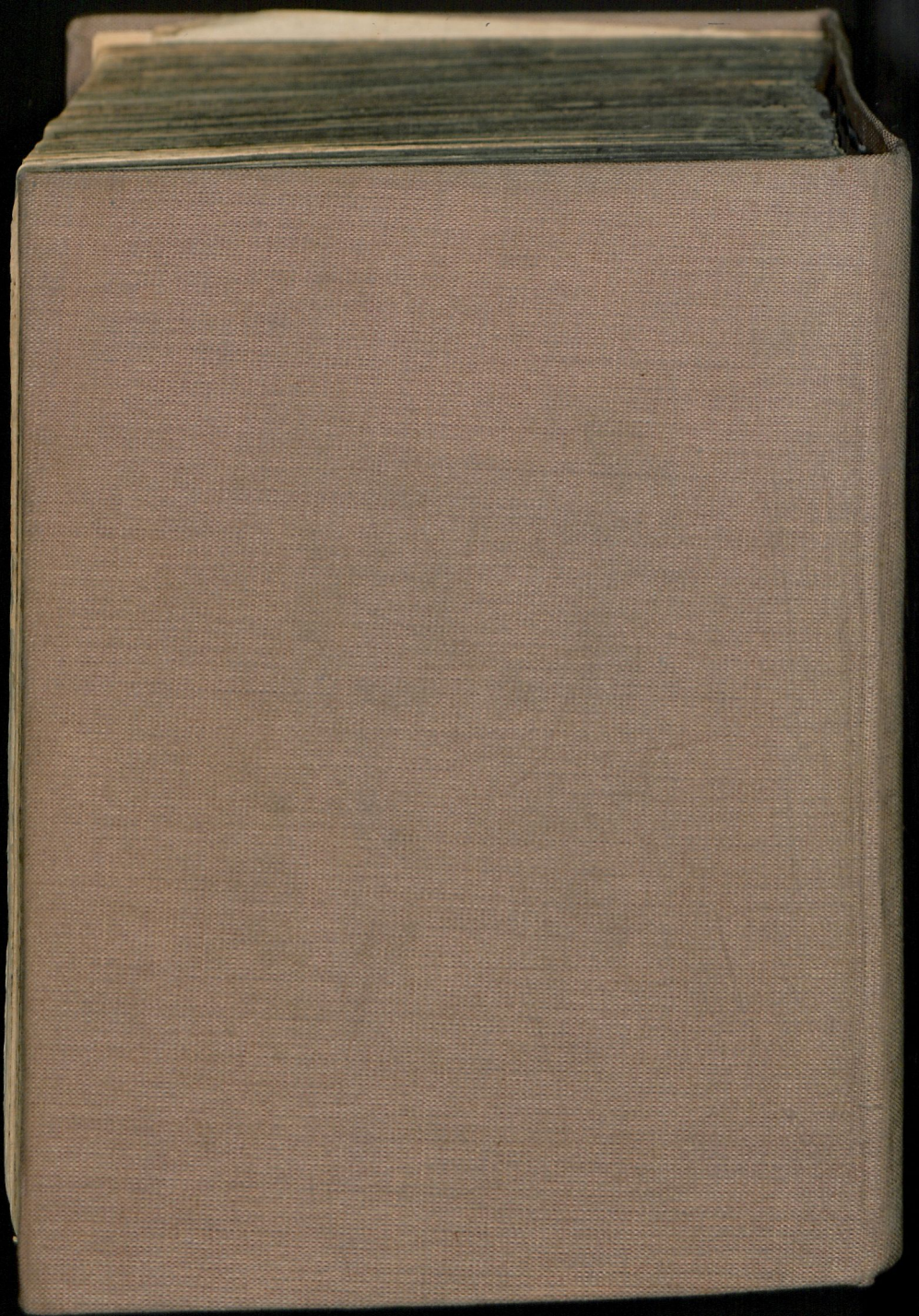

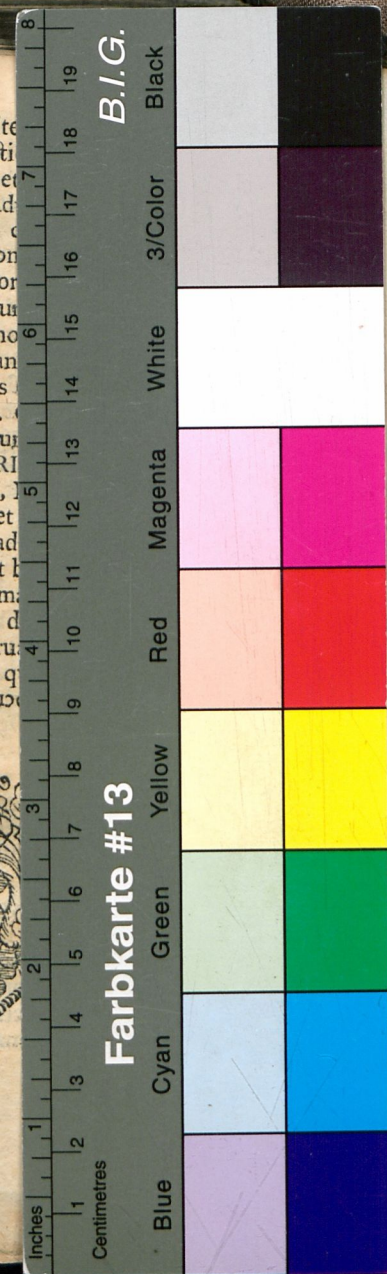
sb.

Vs 18

VONA

A & n!
SERENISSIMVM PRINCEPVM AC
DOMINVM, 36
DOMINVM
CHRISTIANVM
GVILIELMVM,

PRINCEPVM SCHVARTZBVRGI.
E SACR. ROM. IMPERII QVATVOR-VIRIS,
COMITEM HOHNSTEINI cet. cet.
PATRIAE PATREM LONGE CLEMENTISSIMVM
ET SCHOLAE NOSTRAE

Nutricium Munificentissimum:
SERENISSIMOS IVENTVTIS PRINCEPES,

D. GVNTHERVM,
D. HENRICVM,
D. AVGVSTVM,
D. RVDOLPHVM,

Paternarum Virtutum ex asse Hæredes:
MAXIME SPECTABILES DOM. INSPECTORES:
Et reliquos h. l. Mufarum Patronos et Cultores
Ad examen proximo triduo habendum
humillime ac decenter

inuitat
M. IO. CASP. Schaffer/ Schol. Sond. Rector.

SONDRSHVSAE,
Typis LVDOVICI HENRICI SCHÖNERMARKI, Typogr. Aulici.